

Adriaan van Dis. De Beira-corridor. Tekst A (zonder uitleg)

Uit: *In Afrika* (Meulenhoff, 1991)

De Beira-corridor

Wind, warme wind in de holte van mijn knieën. Het is lente, een seizoen dat hier nauwelijks bestaat. De zomer jeukt al onder mijn zolen. Het gras moet eruit, de bomen willen bloeien. Dikke jacaranda's, flamboyanten waarvan de wortels de gestampte aarde langs de weg openbreken. Alles is hard, de zaden hebben houten schillen en ze vallen pas als de bloesem ze verdringt. De boombastchilfers zijn scherp en de ingeklonken modderpaadjes zijn harder dan een Hollandse stoep. Ik voel de warmte in de stekels, in de dooie gele struiken en in de stenen muren om de huizen, maar het meest nog in de mensen. Als ik in de bus dicht naast ze zit, trekt hun warmte in mijn vel.

Ik logeer op de Avenues, waar de lanen breed genoeg zijn om met een zesspan ossen te keren. Harare ligt hoog en de ziel reist te paard. Ik ben nog niet aangeland. De ijle lucht maakt loom. De zon verbiedt me te snel te lopen, te werken, te denken. Ik lig halve dagen op bed, naast de telefoon, en ik wacht.

De eerste dag, toen de kou van Europa nog in mijn hielen zat, zei een oude tuinman die mijn tevergeefs achter een lege taxi aan zag rennen dat hij wel kon zien dat ik zojuist was aangekomen. 'Stap zacht, master.' (Ja, hij zei master, zoals een bedelaar hier baas tegen mij zei. Zijn het mijn blote knieën, zie ik eruit als een Boer?) Stap zacht. Hij leek een geheimzinnige boodschapper, leunend op zijn hark. Sinds zijn vermaning vertraag ik mijn pas. Als een Afrikaan zal ik nooit lopen, zo soepel en recht, daarvoor is mijn rug te kapot en te stijf. Ik pas mij aan bij de oudjes. Dagelijks loop ik een eindje met ze op. Schuifelend in de schaduw van de lanen, of door de gangen van mijn hotel.